

NANNA FOSS

SPEKTRUM
KVADRANTIDERNE

TELLERUP

NANNA FOSS

SPEKTRUM

KVADRANTIDERNE

1. kapitel af SPEKTRUM 4: KVADRANTIDERNE
LÆSEPRØVE
© 2019 Tellerup A/S

NOAH

KAPITEL 1

Jeg er så fucking træt af det her.

Mine skridt er tunge da jeg går ind imellem de mørke træstammer. De nøgne grene hakker sollyset i stykker, får det til at flakke hen over min krop som blink fra en diskokugle. Bogstaverne på underarmen flimrer.

*Courage is resistance to fear, mastery of fear
– not absence of fear*

Det lyder simpelt nok på en køleskabsmagnet – eller en tatovering. Knap så simpelt når jeg ved hvor jeg er på vej hen. Jeg behøver ikke engang se på min hånd for at tjekke.

En hvislen løber igennem de sorte træer, og jeg stopper op, holder vejret. Prøver at lytte.

Stilhed. Kun dét.

Jeg lukker øjnene. Har lyst til at vende om.

Men jeg ved at det ikke hjælper. Ikke at løbe, ikke at håbe.

Det eneste der hjælper er at fortsætte. Jeg kan vejen i søvne, for jeg har gået den så mange gange at jeg har opgivet at tælle.

Jeg tager et skridt. Og ét til. Støvet hvirvler op hver gang jeg bevæger mig, luften er tør og varm, dufter skarpt af eukalyptus.

En skinger latter bryder stilheden. Det giver et sæt i mig, selvom jeg har hørt den før. Lyden stopper lige så brat som den begyndte, men den sidder i mine hurtige hjerteslag som et ekko.

Mine skridt får det tørre, gule græs til at rasle. Solen prikker i min nakke der er våd af sved. T-shirtens sorte stof klæber til brystkasse og armhuler.

Jeg griber fat i de små træer efterhånden som jeg snubler igennem underskoven. Skyggerne bliver dybere, trækker gåsehud hen over armene. Varmen føles som et fysisk pres mod brystkassen nu. Det er svært at trække luften helt ned i lungerne.

Mine fødder bevæger sig automatisk på den tørre jord, fingrene glider hen over de svedne stammer. Der er grønne skud i det sorte, pletter af liv i et landskab af død.

En lysning åbner sig foran mig.

Den velkendte silhuet står med ryggen til, iført en violet T-shirt. Mine ben bliver ved med at bevæge sig til jeg står midt i lysningen, få meter væk. Ved siden af mig ligger toppen af et splintret, forkullet træ. Græsset er vokset op mellem de sorte grene.

Da mine skridt stopper, vender personen sig om. Mørkebrunt hår og brede skuldre. Blågrå øjne som ser direkte på mig.

Genkendelsen svier i maven, får hjertet til at slå hurtigere.

Jeg lukker øjnene, bider hårdt i min ene læbepiercing.

Kom nu, for helvede.

Tag dig sammen.

Der lyder en raslen i skovbunden, og jeg åbner øjnene, og han står tættere på. Der er få meter mellem os.

Mit hjerte hamrer. Det bliver kun sværere hvis han kommer helt hen til mig.

Jeg løfter venstre hånd. Buen føles som en del af min krop, som om det glatte træ er en forlængelse af knogler og sener og muskler.

En lodret fure skærer ned mellem hans øjenbryn da de trækker sammen, men ellers bevæger han sig ikke.

Jeg løfter højre hånd, sætter pilen på strengen.

Jeg har prøvet alt andet. Fucking alt. Men det hjælper ikke.

Mine muskler ryster da jeg spænder buen og holder vejret. Pilens sorte og hvide styrefjer strejfer min kind.

Der er et glimt af frygt i hans blik nu. Det var en fejl at lade ham komme så tæt på.

Pilen sitrer. Jeg holder fast i den, holder og holder.

Venter.

Men det hjælper ikke. Jeg *ved* det ikke hjælper. Jeg har prøvet så mange gange. Så mange forskellige ting.

Det eneste der hjælper er det her.

Han ser mig i øjnene og smiler alvorligt.

Pilen peger mod hans brystkasse. Mod det sted hvor hjertet banker bag den violette T-shirt. Han ranker ryggen og rykker sig ikke en millimeter.

Det *eneste* der hjælper.

Jeg lukker øjnene og slipper pilen.